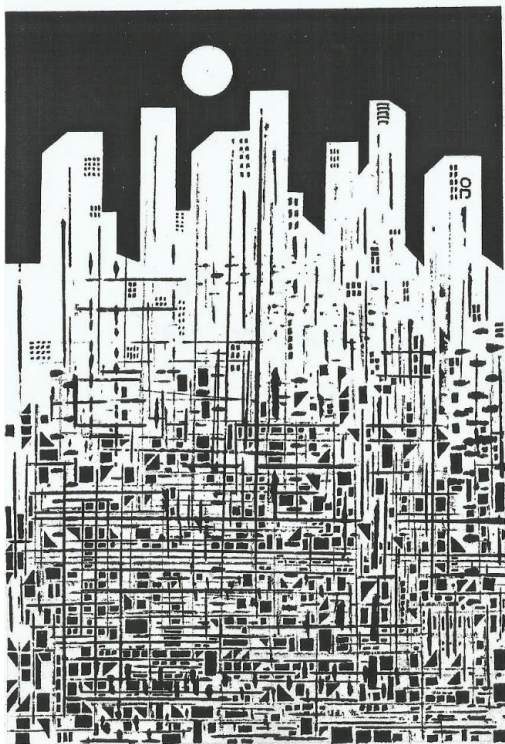

**„Milujme jedni druhé, milovaní – vždyť láska je z Boha. Každý,
kdo miluje, se narodil z Boha a zná Boha. Kdo nemiluje, nezná
Boha – vždyť Bůh je láska. „
1 Jan 4, 7.8.**

ilustrace kresba
jindřichtoles

Červenec - srpen 2023

CASD Valašské Meziříčí

www.valasskemezirici.casd.cz

Úkoly - Efezským

- 1.7. – Apoštol Pavel a Efezští
- 8.7. – Boží plán záchrany v Kristu
- 15.7. – Moc vyvýšeného Ježíše
- 22.7. – Bůh nás probudil k životu
- 29.7. – Kříž a církve
- 5.8. – Tajemství evangelia
- 12.8. – Jednota Kristova těla
- 19.8. – Život proměněný Kristem
- 26.8. – Žít moudře

Rozpis učitelů a kázání

Datum	Kázání	Učitel SŠ	příspěvek
1.7.	Milan Kubičik	Pavel Pimek	Zdenka Pimková
8.7.	Hynek Dona	Petr Chára	Květa Tyšerová
15.7.	Dalibor Zacios	Květa Tyšerová	Adéla Vráblová
22.7.	Jaromír Juřínek	Miloš Mroček	Jindř.Mročková
29.7.	Blanka Novotná	Franta Tomanec	Soňa Mročková
5.8.	Hynek Dona	Anna Petrovičová	Franta Tomanec
12.8.	Sborový výlet Valtice		
19.8.	Vsetín		
26.8.	Zdeněk Dlabaja	Pavel Pimek	Petr Chára

Blahopřání k narozeninám

- 4.7. – Smílková Mirka
- 8.7. – Škrlová Jiřina
- 26.7. – Kimlerová Simona
- 29.7. – Dančák Erik
- 8.8. – Škrála Daniel
- 24.8. – Chárová Ivana

Číslo účtu a variabilní symboly – sbor CASD

Valašské Meziříčí

Číslo účtu sboru - **1763654349/0800**

Variabilní symboly:

• desátek	10063
• dar pro sbor	11063
• misie	1063
• 13. sobota	13063
• stavební fond	44063
• sociální fond	20063
• ADRA	222063

QR kódy pro platbu darů 2023

QR Platba

Dar pro misii 50,- Kč

QR Platba

Dar pro sbor 50,- Kč

Dopis od Mirka Válka pro všechny členy a přátele

Draží přátelé

Předem bych chtěl poděkovat za vaši upřímné přivítání v našem roduém sborčce.

Přišli jsme zase pozdě, jako před padesáti lety.

Po ukoučení sobotní školy jsme se u vašeho vzpomínkového koutku "setkali" s našimi rodiči a vzpomněli na to všechno krásné a dojemné co jsme zde prožili. Byla to náhoda? Věřím žene.

Tak to dokáže naplánuvat jen náš Nebeský Otec, který nás provází celým našim životem.

Ano, pro nás to byla dlouhá cesta, jak píšete ve vašem květuovém zpravodaji. Cesta, kde se dvacetiletý kluk ptá "proč zrovna já". Cesta - když chceš zabít, tak jsi nepřítel. Cesta - kde vlastní síla nestačí. Ale cesta - na které nás provázely vaše modlitby, bez kterých by asi lidská nenávisť a sadismus zvířily.

Pak cesta do bezpečí. Máme jako trestance šanci?

První krok, a náš Nebeský Otec nás svou mocnou rukou závažným způsobem povázel. Ano, je to dlouhá cesta která stále nekončí. Proto Vám děkuji za vaše modlitby a společně s Vámi prosím za všechny, kteří jsou v nesnáziích v bolesti a v soužení.

Kež náš Nebeský Otec všechny provází svou mocnou rukou do království, kde již nebude zloby bolesti a nenávisť.

Mirka

Naše milá sestra Jana Jančová oslavila 85.narozeniny.

Kéž jí Pán žehná a dá ještě mnoho krásných let.

Dvě nedělní bohoslužby

Když se řekne nedělní bohoslužba, tak se pravověrným adventistům ježí vlasy. Ale nejděte tam, když vás k tomu ponouká Vyšší moc. Popravdě se mi na jednu ani na druhou dvakrát nechce. Ke všemu mi ještě významně nabobtnal palec na pravé noze, takže jakýkoliv pěší posun se mění v docela citelné utrpení.

Navzdory všemu jsem po nedělním ránu u modlitebny na Hřbitovni. Po necelých dvou měsících se tu opět srocují pouliční živly. Sedám si na schody před vchodem. Kolem se zvedají oblaka tabákového dýmu a éterem vibrují nepublikovatelné výrazy. Co na srdci, to na jazyku tu platí bezvýtku.

Otevřenou bránou se řítí borec na horském kole a na řídítkách přiváží svého kamaráda, Loket má odřený, protože se před chvílí někde vymleli. Čerstvá maminka Iveta na lavičce přebaluje malého chuligánka, který předtím zbarvil pampersky do okrova. Nevím, čím to je, ale v této společnosti se cítím uvolněně. A vzpomínám na nazaretského Ježíše, jak vysedával, dokonce hodoval s tehdejší lůzou. Nemohu si pomoci, ale určitě měl ty lidi rád.

Nedělní bohoslužba začíná snídaní a pokračuje sérií chval v podání vsetínské trojice nadšených mladých křesťanů. Gynekologický slovník teď vystřídaly biblické výrazy. „Svatý, svatý“, ozývá se přesvědčivě vyzpívané vyznání, které zcela spontánně umlčuje všechny přítomné uživatele nespisovných výrazů. Modlitebna je opět z větší části naplněna. Mefo otevírá Písmo a předčítá sérii příběhů, v nichž Ježíš uzdravuje nemocné či dokonce křísí mrtvé. A nezapomene několikrát zdůraznit, že úplně stejně může zasáhnou i do života každého přítomného bezdomovce. Vyzve posluchače, aby si v této chvíli vybrali něco, co by chtěli v životě změnit. A naprosto nečekaně mě vytáhne dopředu, že se za jejich tajná rozhodnutí budeme v autoritě Ježíšova jména u všemocného Boha přimlouvat. Ví, že teď nemůže jít jen o běžnou, víceméně formální modlitbu. Nacházíme se v průsečíku sporu dvou protichůdných duchovních sil. Společně s Mefem bušíme na nebeskou bránu s prosbou o všechny ty shromážděné nešťastníky. Zatím se mi nestalo, aby mi někdo z věřících přišel poděkovat za veřejně pronesenou přimluvu. Až tito sprostě hovořící chuligáni...

Po skončení opět posedávám na schodech. „Oline, nemáš pivo?“, ozve se jeden z bezdomovců. „V Božím domě se nechlastá, ty vole!“, odpovídá

oslovený. O něco dál se snědý, nedávno pokřtěný Rom svěruje Dance, kroměřížské aktivistce, která má kořeny u adventistů a srdce u chuligánů: „Každý den jsem narvaný“, říká upřímně a poté pokračuje: „Rád bych se toho zbavil, ale mé srdce mě pokaždé stáhne zpátky, nevím si rady!“ „Jestli chceš, budu se za Tebe modlit“, odpovídá Danka a bez rozmyšlení vysílá nahoru úpěnlivé prosby. Laďovi tečou slzy po tvářích a bez ustání poté Dance děkuje. Před vchodem opět zaznívají zoologicko - gynekologické výrazy. „Nemluvte tak před knězem!“, okřikuje své kamarády už vzpomínaný Olin v domnění, že jsem v místní modlitebně farářem. „Jak se má Ivoš Vrátný, už dlouho jsem ho tady neviděl“, oslovuji poté slušně oděnou ženu, která mě minule nechala od něho pozdravovat. „Už nežije“, odpovídá smutně a dodává: „Ivoš byl oblíbený učitel hudby a fenomenální muzikant, který zvládal hru na několik nástrojů. Měl slabost pro bezdomovce, všemožně jim pomáhal a často na to doplatil. Zhoubný nádor jej asi před čtrnácti dny nečekaně poslal na věčnost.“ „Odešel ale s Bohem smířený“, dodává kolemjdoucí Mefo, který organizuje úklid a vyklizení modlitebny.

Pár lidí ještě vyčkává na odvoz před vchodem. Co kdybych jim tak nabídl veršičky, které naše pohledné slečny připravují pro návštěvníky sboru? Přál bych všem vidět, s jakou zvědavostí se chuligáni snaží přelouskat obsah jejich sdělení! Berou to jako osobní poselství od Boha. Všecky verše jsou jakoby šité na míru. Vytahují si i jeden pro sebe. Zírám na text a v tu chvíli se ztotožňuji s bezdomovci. Na papírku je totiž napsáno: Jsem na tom doposud zle, jako nikdy dříve, a přesto jsem si v noci lehl, klidně se vyspal a zase procitl. Jako dítě jsem spal v Boží náruči. Proti mně se postavily desetitisíce a další se ukryly v zálohách. Já se však té přesily nebojím (Žalm 3:6-7). Díky, Adélko s Jindřiškou! Chcete-li si vychutnat pozitivní dávku adrenalinu, tak své veršičky příště rozdejte osobně! Akorát je musíte napsat větším písmem. Hodně lidí z ulice totiž nevlastní žádné brýle...

Druhá nedělní bohoslužba se odehrává v Rožnově. Dřevěný evangelický kostel zaplnili nejen mladí muzikanti, ale i rodiče, tetičky a známí dětí, které navštěvují zdejší hudebku. Tedy, úplně odlišná sorta návštěvníků než v minulém případě. Tentokrát nejde ani tak o pobožnost, jako spíš o koncert. Protože však během vystoupení přítomní hledí na vyobrazeného beránka a doslovně vypsané Vyznání křesťanské víry, k bohoslužbě to nemá až tak daleko. A co se mé maličkosti týká, díky absolutní absenci hudebního vzdělání nejsem s to rozlišit, zda se jedná o hudbu zbožnou či bezbožnou. Mě každý ušlechtilý

zvuk či souzvuk, který se ozývá v posvátném prostoru, naprosto přirozeně povznáší k nebeským výšinám. Malou výjimkou je pouze sólo na hoboj, které až příliš zdařile evokuje vzpomínku na řeckou cikádu, která se kdysi na Krétě dostala do našeho pokoje a pak nám, schovaná za skříní, celé dvě noci nepřetržitě koncertovala.

Sluší se podotknout, že hybnou silou nedělního koncertu jsou Zdenka a Markéta Pimkova. První z nich některé skladby diriguje, druhá hraje v úžasném souboru dechových nástrojů a obě

dvě většinu přednesů na střídačku komentují. Určitě nesmíme zapomenout ani na Mročkovou Jindřišku. V houslovém týmu jí to s bílou mašlí ve vlasech opravdu sluší. Její rodiče, kteří vystoupení sledují ze zadních řad, jsou ze své dcerušky evidentně uneseni. Dlouholeté skřípavé fidlání už přináší sladké ovoce!

Bohoslužba, vyjádřená harmonií tónů, končí impozantně. Pod taktovkou zmíněné Zdenky se rozezvučí většina nástrojů, které se dnes objevily na scéně. Jakkoliv se řadím mezi muzikální tupce, závěrečnou sérii skladeb si neskutečně užívám. Nechce se mi věřit, že většinu orchestru tvoří žáci či studenti. Buďme rádi, že tento druh lidí ještě nevymřel. Bez hudby by nám bylo hodně, ale opravdu hodně smutno. Díky, Pane Bože, že jsi nám ji daroval...

Franta publikán:-)

Oslava 70. narozenin Jendy Petroviče

V sobotu 17.června obdrželi všichni, kdo byli přítomni na bohoslužbě, pozvání na společný oběd. Organizátory se stali Anička a Jenda Petrovičovi. A důvod? Velmi milý – oslava jejich narozenin, které mají týden po sobě. A protože Jenda slaví letos kulatiny, je určitě vhodné si posedět, popovídat, potěšit se a zavzpomínat. Po bramborovém salátu Aničky se jen zaprášilo a 5kg brambor, z nichž byl vyroben, do přítomných spadlo jako do sudu. Stejně mlsně jsme se olizovali po kuřecích stripsech. Při uždibování zákusků a usrkávání kávy jsme vzpomínali na příběhy, v nichž hlavní roli hrál náš oslavenec. Svěřil se nám, kolikrát měl v dětství namále. Jistě u něho stál ne jeden anděl strážný, jinak by se dnešní oslavy nedožil. Jeho cesta životem nebyla snadná, tak jako u všech věřících v minulém režimu. Ale Pán se ke svým věrným přiznává, a tak nakonec dosáhl snad všeho, co si předsevzal. Prožili jsme velmi milé odpoledne. Jen škoda, že nás Jenda nepotěšil fotografiemi z dětství a mládí. Nevadí – alespoň máme důvod sejít se znovu.

POZVÁNKA NA VÝSTAVU GRAFIKY

Anděl

Po rozvodu v Českém Těšíně jsem se vrátil do Ostravy. V největším kulturním zařízení jsem vyhrál konkurz na místo samostatného výtvarníka propagace. Ostravští výtvarníci mě přijali mezi sebe. Vedle návštěv ateliérů, vernisáží mě začaly bavit nekonečné tahy po barech, vinárnách, hospodách... Chutnalo mi všechno v jakémkoliv množství. Nesčetněkrát jsem se vracel nad ránem do ateliéru. V zimě zatopil a schoulil se u kamen do klubíčka jako had. Hlava mně brněla ještě týden.

Na jednom setkání „bohémů“ se objevila nějaká žena a oslovila mně. „Pane Oleš, tvoříte zajímavé kresbičky. Zbytečně si ničíte talent. Až ho promarníte, ani pes po vás neštěkne. Atraktivní krasavec zrovna nejste, do kapes máte zřejmě také hluboko a podle toho, že vymetáte různé putyky, jste asi moc rozumu nepobral...“

Už ani nevím, jak jsem se dopotácel o půlnoci domů. Probudil se druhý den odpoledne. Do hlavy se zavrzal a neúnavně bzučel brouk. Kolik času už jsi promarnil? Mohl jsi žít smysluplněji. Kolik hudby mi uniklo, kolik knih nepřečetl... Mohl jsem ležet na koberci a přehrávat LP Deep Purple, Led Zeppelin, Ten Years After, Rolling Stones, Jimi Hendrix etc... Promarněný čas mi už nikdo nevrátí.

Zhruba v té době se nezadržitelně propadl jeden můj přítel malíř na dno.

Ztrácel kamarády a bohužel také já se mu začal vyhýbat, raději přešel na druhou stranu ulice. Prý překročil hranice, čáru kdy není návratu, cesty zpět. Prý mu už není pomoci... Přitom měl talent od Pána Boha. Jeho obrazy měly magické kouzlo, dobře se prodávaly. Jenže se stále častěji začal dívat na dno skleničky. Nesčetněkrát se vracel nad ránem do sklepa, kde před smrtí přežíval. V lednu ho našli milenci zmrzlého na lavičce v parku. Přitom mohl být boháč. V dřevěné kapse už neměl ani korunu. Na pohřeb se složili přátelé.

Byl to poslední hřebík do mého

bohémského živoření. Na zeď jsem napsal: Vzpamatuj se, začni tvořit.

Tajemnou neznámou jsem už nikdy nepotkal. Nevím, odkud přišla, kdo ji za mnou poslal, kdo to je, kam odešla. Její tvář se rozplynula v mlze času. Byl to můj anděl strážný?

**Možná díky tomuto osudovému setkání mohu uskutečnit
v komunitním centru výstavu grafiky od 3.července do 31.srpna 2023.**

Srdečně zvu.

Jindřich Oleš

Sborový výlet

Nedělní ráno 18.června bylo jako malované. Před modlitebnou na Hřbitovní se začala v brzkých ranních hodinách sjíždět auta a z nich vystupovali účastníci zájezdu. Nikoliv do Chorvatska, jako ve stejnojmenném snímku, (i když právě tato destinace je snem naší šéfký KD) ale na Opavsko. Po naplnění počtu 15 osob (+ 1 pes) z našeho i Kateřinického sboru jsme natočili své oře a vyrazili směr severní Morava pěkně v řadě za sebou. Kousek za Fulnekem naše vedoucí Soňa nečekaně zabočila k motorestu. Vzhledem k jeho zjevné opuštěnosti jsme její záměr hned neprokoukli. Že by zdravotní zastávka? O zdraví šlo, ale jinak. Naši cestu je třeba zaštitit Boží přítomností, a tak jsme se v krásně šišatém kolečku společně pomodlili.

Naší první plánovanou zastávkou byl Hradec nad Moravicí, magické místo, jehož genius loci by se dal krájet. Zde se k nám přidali poslední dva členové výpravy – Petrovičovi.

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1060. Po smrti Přemysla Otakara II. zde sídlila jeho vdova Kunhuta spolu se svým milencem Závišem z Falkenštejna. Hradcem nad Moravicí se prohnalo i husitské vojsko. Během Třicetileté války se zde nacházela mincovna, která razila falešné mince. Posledními šlechtici, kteří vlastnili zdejší zámek, byli Lichnovští.

Po zaparkování na náměstí jsme se vydali k bráně zámku, která svou červenou barvou a cihlovým provedením nápadně připomíná čarodějnickou školu z filmové ságy o Harry Potterovi. Ten den jsme byli zcela prvními návštěvníky. Někteří nejmenovaní spořiví členové se snažili z tohoto důvodu vyjednat slevu, což se samozřejmě nepodařilo. Po nezbytné společné fotografii, kdy jsme si mezi sebou přehazovali fotoaparáty a mobily různých majitelů jako horké brambory, jsme se vydali k bílé budově zámku. Tam nás čekala prohlídka interiéru.

Pouze pes Hači se svou paničkou se odebral označkovat co nejvíce stromů zámeckého parku, ve kterém kromě mnoha letitých košatých velikánů najdeme také busty velikánů kultury zde kdysi pobývajících - Ludvík van Beethoven, Ferenc Liszt, Niccolo Paganini, Cosima Wagnerová, Sidonie Nádherná, Rainer Maria Rilke a mnozí další. Značkování však nebylo dokončeno, protože se musel vrátit k zámku a dohlédnout na Svatku, která z důvodu nevolnosti opustila prohlídku dříve.

Čas pokročil, teplota vzrostla a tak někteří mlsouni neodolali a osvěžili se místní zmrzlinou. Ale to už jsme vyrazili směr Nový Dvůr, kde jsme měli v plánu navštívit arboretum. Že jde o atrakci vyhledávanou jsme poznali hned na parkovišti. Na volné místo se stála fronta. Ale podařilo se a všichni, kromě Hačiho a jeho pánečka, kteří naši výpravu jistili v poloze ležmo z nedaleké stíněné louky, jsme se vydali objevovat krásy místní květeny.

Unikátní park u zámečku s rozlohou 30 ha a rozsáhlou sbírkou dřevin z celého světa, založil roku 1905 majitel zámku v Novém Dvoře Quido Riedl. V arboretu můžete vidět rostliny vřesovišť, rašelinišť, písečných dun pobřeží Baltu,

himálajské rostliny, sbírky dřevin z Číny, Dálného východu a Japonska a rozsáhlé sbírky dřevin a bylin z východního a západního pobřeží a středozápadu severní Ameriky. Arboretum také proslavila velká sbírka rodu Rhododendron, která patří k nejbohatším sbírkám v ČR. Součástí arboreta je skleníkový areál s expozicí subtropických a tropických rostlin. V horní části parku potom zoo koutek a lom se skalničkami. Zdatnější účastníci oběhli arboretum i přes panující horko celé, ostatní si po prohlídce skleníku sedli do velmi příjemného chládku vysokých stromů a před prohlídkou okolí zámku si družně popovídali.

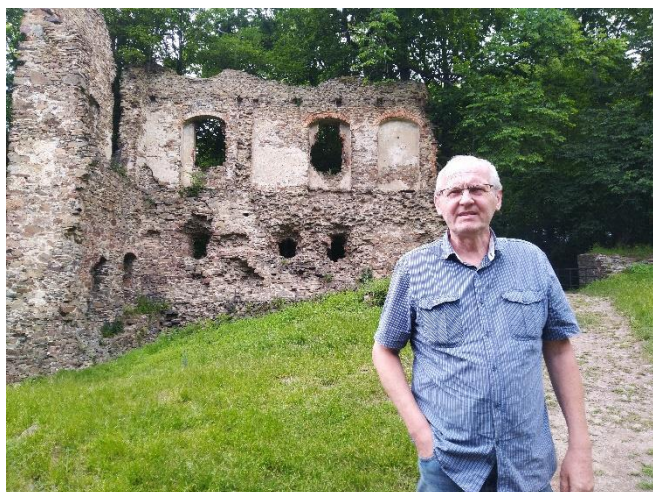
Doba oběda už dávno minula a my jsme zamířili do restaurace Davidův mlýn ve Starých Těchanovicích, kde na nás čekal pokrm na posilněnou. Ne příliš široká cesta nás vedla přes větší i menší vesničky a nabízela nádherné výhledy do krajiny a na dramatické nebe s nádhernými mraky, dílo našeho úžasného Stvořitele. Uprostřed panenské přírody, kde bychom to vůbec nečekali, nás přivítala velmi vkusně opravená budova bývalého mlýna včetně náhonu, které přiléhalo několik rybníků a lanové centrum. Pokud máte chuť ulovit si svůj oběd sami, můžete si zapůjčit prut a vytáhnout z vody pstruha dle svého výběru. My

jsme se na své rybářské schopnosti spoléhat nechtěli, a proto jsme zamířili rovnou do restaurace. Ve výběru jídel převažovaly právě ryby. Hlavně naše milé sestry z Ukrajiny se konečně cítily jako doma, kde jsou zvyklé jíst ryby ráno, v poledne i večer, a v naší suchozemské zemičce jim tento pokrm chybí.

Jediný, kdo si zjevně nepochutnal, byl náš dvorní umělec Jindra, který si spletl sůl s cukrem, čímž si svou krkovičku moc nevylepšil.

Poslední náš zastávkou bylo Anenské údolí, do kterého sjela naše náčelnice spolu

s účastnicemi 60+, zatímco ostatní se vydali na rozsáhlou zříceninu hradu Vikštejn. Místní vyhlídka nabízela krásný pohled do údolí řeky Moravice a stala se místem nostalgických vzpomínek našich malinko odrostlých mládežníků. V tomto kraji totiž prožili ne jeden úžasný tábor a setkání. Hrad nabízel mnoho zajímavých zákoutí a tajuplných sklepení, což byl povel pro nejmladšího Honzu a věčně mladého Frantu k jejich prozkoumání.

Po průzkumu hradu jsme sjeli za druhou skupinou k řece, kde jsme se ještě společně prošli. A jak jsme výlet započali, tak jsme ho i ukončili – společnou fotografií. Příjemně unaveni a plni zážitků jsme se vydali na cestu domů. Bylo to skvělé, a už teď se těšíme na další výlet – tentokrát vícedenní prázdninový pobyt na jižní Moravě.

Iva Chárová

Svatčín cestopis ze Zanzibaru – Tanzánie

Když mi maminka od Davídka řekla, že poletíme 8 hodin, nadechla jsem se... „To zvládneš“ dodala. Nadešel čas odletu. Sbaleno už mám a hurá autem do Prahy na hotel. Davídek byl natěšený z výletu a nového kufru, který dostal na hračky. Na letadlo jsem nemyslela. Pozorovala jsem krajinu a tolik aut. Šťastně jsme dojeli do cíle. Vjeli jsme do podzemní garáže a vyjeli výtahem k lanovce, která nás vyvezla k recepci s výhledem na Prahu – to byla krása !

Po večeři konečně odpočinek. Davídek všechno zkontroloval a zapínal, co se dalo, všechno odpojil ze zásuvek – je to montér objevitel.

Nadešel čas a už je tady ráno a cesta k letišti. Davídek se těší na letadlo, ve mně je obava, ale nemůžu to dát najevo. Jen Magda se usměje, ví co se mi honí hlavou. Dívám se na Davídka, jak si to užívá. Tolik lidí ! Každý se usmívá, nemůžu se mračit – děkuji rodičům, že mě vzali s sebou, i když tušili, že to se mnou není jednoduché. Všeho se bojím – letadla, vody, když není po kotníky.

Tak volám domů a taky Hynkovi pro duchovní podporu. Děkuji, že máme přátele a velkou rodinu. Cítala jsem, že to bude dobré a strach přejde. Taky že ano. Letadlo bylo veliké, místo dvou řad byly tři a seděli jsme celkem vpředu. Když jsem se podívala dozadu, bylo nás opravdu hodně, asi 400 i s posádkou. Před každým sedadlem byl monitor a tak si cestující můžou pustit, co se jim líbí, aby jim let uběhl. Dostali jsme sluchátka a paní vedle mi poradila, jak se to pouští. Pustila jsem si film o kosmonautech, kteří měli základnu na Marsu. Taky jsem si tak připadal – já, která nikam nejezdím, maximálně jen do blízkého okolí a jsem ráda doma.

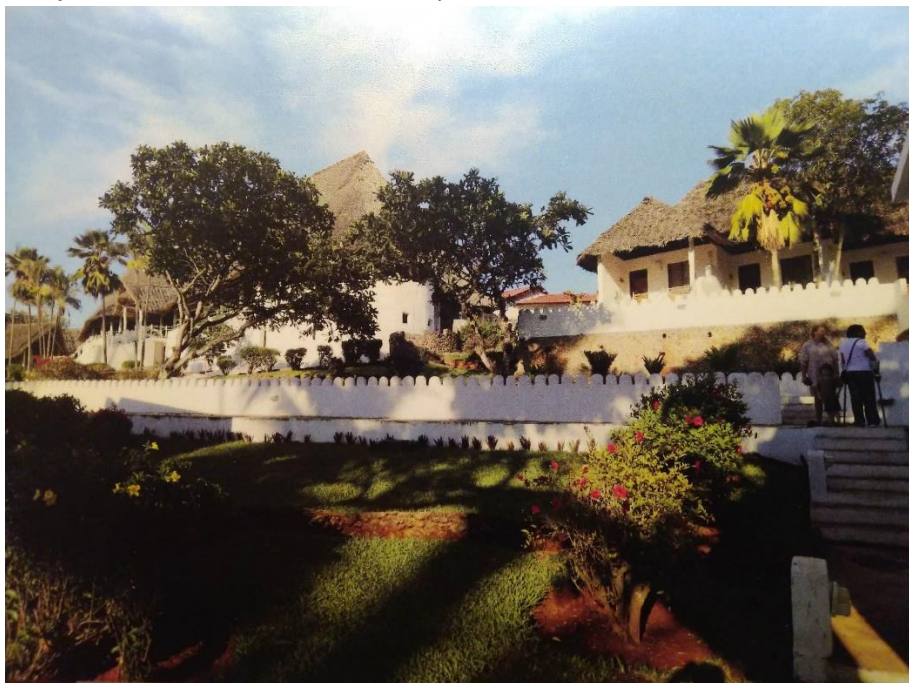
Zanzibar je korálový ostrov a je součástí Tanzánie. Nevěděla jsem, že tady natočili krásné dokumenty o přírodě a rozlehlých přírodních rezervacích, ve kterých zvířátka žijí svobodně. Serengeti a krásné Viktorinské vodopády. Na safari byli rodiče s Davídkem sami. Nebylo mi dobře, tak jsem odpočívala a pozorovala moře a lidi, kteří se koupali a dováděli.

Po přiletu a odbavení v krásném letišti nás čekaly mikrobusesy a usměvaví řidiči a obsluha. Davídek seděl s maminkou za řidičem, to se mu moc líbilo. Jeli jsme asi hodinu. Už se stmívalo, ale viděli jsme podél silnice obchůdky, opravny, kadeřnictví, prodávali vše možné i nemožné. Vařili, smažili, všude plno mužů, kteří se vraceli z práce. Ještě nakoupit, poklábosit, prostě život. Vysoké honosné domy různých podnikatelů a firem se vyznačovaly pěknou architekturou, ale až na mříže, vysoké ploty a zdi. A vedle v úzké uličce si hrají

děti, a hned vedle malý domek bez dveří, bohatství – chudoba. Bolí mně z toho srdce. Kde je hřiště? Skluzavka? Všechna čest našim doma v Evropě, tam si mají děti kde hrát.

Honosných budov přibývá a jen některé domky mají dveře – to prý znamená bohatství. Jsou ale krásně vyřezávané, i ostatní nábytek, který vystavují podél cest. Pohled z minibusu na vysoké palmy, na baobaby v dálce, o kterých mluví Malý Princ. Krásná příroda, krásní lidé.

Dojeli jsme do místa určení. Otevřela se nám dřevěná krásná brána. Vysoká hala, kde jsou křesílka na odpočinek. Za chvíli nás doprovázejí k bílému domku s terasou. Vybavit a čeká nás první večeře a procházka okolí. Velká jídelna je dřevěné konstrukce. Rodiče vybírali z mnoha pokrmů a dobrot, a kuchaři se usmívali – obsluha výborná. Měli se co ohánět. Ventilátory běžely na plné obrátky, bylo velké horko. Za chvíli jsme mohli znovu do sprchy. Tak už máme vybráno. Těším se na kávu a co na večeři? Rýže se šťávou, výborné. Davídek uviděl kočičky, bylo to milé. Přišly si taky na něco dobrého. Lidé jsou laskaví a rádi jim něco nabídnou. Tak to má být – rozdělit se !

První procházka po vydatné večeři k moři. V dálce je tma, jen hvězdy a měsíc svítí a osvětluje hučící vlny, které se přibližují ke břehu. Kolem celého

rozlehlého resortu je zeď a pláž je pro všechny rybáře a prodavače suvenýrů. Masajové, které znám z dokumentů, se na nás usmívají a zdraví, barevně oblečení s holí. Podobně jako oni měl Mojžíš berlu, ale větší. Lovci a prodavači se vrací na své katamarany a odplouvají. Tak zase zítra, Masajové! Písek je jemný a voda teplá. Davídek je nadšený, s lopatkou nakládá traktor s přívěsem. Všichni se díváme na hučící moře, které se vrací se silou a hukotem. V duchu děkuji Pánu Bohu, našemu Stvořiteli, za krásný velkolepý svět. A co teprve žije ve vlnách! Nádhera. A tak se těším na další den s děkováním za krásný dárek, který jsem dostala a dostávám. Hvězdy i měsíc jsou tak blízko. Co by na takovou rozlehlost řekla naše řeka Bečva. Myslím na své blízké i vzdálené, že tady nejsou, aby tu krásu viděli. Budu vyprávět a fotit.

Tak už máme první noc v Africe za sebou a těšíme se na krásný slunečný den. Vyšla jsem na terasu, kterou mají všechny dvojdomky. Hned vedle je palma, kořeny má i na povrchu. Je zajímavé, kolik různých ptáků vítá nový den. Modré nebe a v dálce moře. Těším se na bazén a kočky, a tak se vydáváme na snídani, kde si každý přijde na své. Také kočky čekají na něco dobrého. Jsou tady i ptáci, kteří se usadili na vysoké konstrukci a čekají na něco k snědku. Jen

se někdo vzdálí od stolu, už přilétnou a nabídnou si, co zbylo. Je to pěkné. Každý se usmívá a nikdo je neodhání. Kuchaři a obsluhující jsou vstřícní a usměvaví, a malým dětem připraví, o co si jen rodiče řeknou. Davídek jí jako vrabčáček a maminka ho láká na dobroty. Dá sousto i kočičkám.

Po snídani jsme se šli připravit na koupání. Prošli jsme se také po pláži. Písek byl bílý a příliv vyplavil kokosy, větve z palm. Zaměstnanci to hned uklízí. Díváme se na vzdálené temně modré moře. Kousek od nás je voda na brouzdání. To je něco pro mě. Připluli rybáři, kteří v moři na kůlech pěstují nějaké rostliny. Také ženy, které prodávají různé výrobky – šaty, šátky, korálky, kterými se zdobí Masabové. Na pláži nabízejí vše možné. Mladí muži, štíhlí, v barevných tunikách, ozdobeni korálky, s velkou holí v ruce nás s úsměvem zdravili „žambo“ – ahoj. Vyrazili jsme na výlet do pralesa, kde žijí opice. Přijeli pro nás mikrobusey. Davídek sedí za řidičem a k jeho velkému úžasu si ho bere

na klín, společně řídí až k hlavní silnici. Míjíme palmové háje, obyvatele, kteří chodí pěšky a nosí menší či větší náklady vzpřímeně na hlavě. Místní ženy se starají o rodinu, muži pracují a zabezpečují je. Jsou zruční řezbáři. Když má domek dveře, je to znak bohatství. Také vidíme pasoucí se krávy. Na rozdíl od našich jsou hubené, ale nejsou tak trápené. Míjíme honosné budovy, televizní věže, stánky ve kterých se vaří, smaží, prodává

všechno možné. Místní doprava, to jsou především motorky, kola a nejrůznější prostředky, do kterých se vejdou tři či čtyři lidé. Dopravních značek je málo, ale všichni se domluví a dojedou do cíle. Jedeme okolo mešit. Je pátek a plno mužů postává v jejich nádvoří, kde si povídají a chystají vše potřebné. Modlitby začínají až po západu slunce.

Na Zanzibaru působí hodně Čína. Postavila zde silnice, vykácela lesy palem a upravili půdu natolik, aby se mohla sázet rýže. Místní lidé mají práci, ale tím Zanzibar přichází o palmy a krásnou přírodu.

Dojeli jsme do cíle. Necítím se dobře, mám bolesti, a tak se ploužím pomalu. Nechci zdržovat, ale vydávám se s průvodcem. Jdu pomalu, ale jemu to nevadí. Usmívá se a ukazuje mi do větví, kde odpočívají opice. Všechny stroma a rostliny mají kořeny na povrchu. Voda je černá, bahnitá. Ostrov je korálového původu, poskytuje zelení výživu. Je dobře, že do těchto míst mohou lidé jen s průvodcem. Chodí se po dřevěných chodničkách se zábradlím, a tak se zastavuji a nemůžu se vynadívat. Je velké horko a vlhko. Stromy a palmy jsou vysoké a bohaté, takže málem není vidět nebe. Následovala prohlídka plantáží s kořením a potom už oběd v jídelně. Seděli tady místní muži a prodávali koření – hřebíček, vanilku, skořici, muškátový oříšek a jiné, které se tam pěstuje. Žili v malých domečcích okolo a bylo vidět, že díky návštěvníkům se jim daří dobře. Nastupujeme do mikrobuse. Jede s námi průvodkyně, která nám vypráví o této krásné zemi. Hodně se zde staví a buduje, ale ne pro místní. Nepomáhá se školám – dětem. Bohaté firmy budují pro sebe. Školství zajišťují mešity. Perou dětem školní úbory – děvčata nosí bílé šátky a modré šaty, hoši bílé košile a kalhoty. Naše průvodkyně se vůbec nezmínila o charitě – každý si musí pomoci sám. Podle průvodkyně jsou místní lidé pomalí a nechtějí pracovat v pátek. Společnost Čedok má v našem místě dva resorty pronajaté od Italských majitelů. Je to pohádkové místo pro odpočinek, plavání, lenošení a opalování. Už jsem černá a není velkého rozdílu mezi mnou a místními, kteří se starají o naše pohodlí a čistotu našich dočasných domovů.

Rodiče s Davídkem letěli malým letadlem na safari. Není mi dobře, tak budu odpočívát a poslechnu si nějaké kázání a sobotní školu.

Byla jsem se projít na pláž a pozorovala jsem moře, a také místní obyvatele. Jsme tady na týden, který rychle utíká. Po nás přijedou další hosté, a to je dobře – místní mají o obživu postaráno. Děkuji opět Bohu za dar, pro mě moc veliký. Vracím se a jdu odpočívát. Jsem zvědavá na zážitky ze safari. Rodinka se vrátila s pěknými dojmy. Davídek viděl lva, žirafu, opice. Jeli v džípu a to ho zajímalo

víc. Moc se mu to líbilo. To je dobře, že se lidé jedou podívat a tím se taky z části zaplatí ochrana a péče o zvířata.

Šli jsme k bazénu. Davídek je neúnavný a jde se koupat. Já taky musím. Sluníčko hřeje a voda osvěží, do večera máme ještě čas. Aby si Davídek odpočinul od bazénu, navrhuji, abychom šli k moři, a tam si může bagrovat. Lopatku a kyblíček má vždy s sebou, tak jdeme. Musím se prý vykoupat i v moři. Moc se mi nechce, ale vody je po kotníky. Magda mně drží a já jdu. Voda je prohřátá. Posadili jsme se a bylo to fajn. Vlny nejsou moc velké a silné, to až večer bude hloubka.

Tak jsem to díky Magdě zvládla. Nic to nebylo, zbytečný stres. A už nás čeká večere a odpočinek. Celkem se těším. Nachystala jsem i kočičkám. Jedna se usadila na verandě, tak ji pohladím, a už je v pokoji. Tak budeme odpočívat spolu. Kočky se tady mají dobře.

Čeká nás slavnostní večere mezi domky na písku. Kuchaři jsou připraveni, zpěváci a hudebníci také. Bude veselo. Všude plno dobrot a pití. Není mi dobře, tak odcházím dřív, ale slyším zpěv. Je to moc fajn. Lidé i my jsme moc spokojeni.

Ráno nás čeká poslední den koupání a lenošení, tak si to užíváme. Stihli jsme i zabalit kufry. No to je zbytečných oděvů! Nevadí. Kufry budou ve vestibulu, aby personál mohl uklidit a připravit se na další hosty, kteří přiletí, a my stejným letadlem odletíme domů. Zamyslela jsme se a v duchu děkovala, že mám domov a místo, kde žiju. Je tady krásně, děkuji za zážitky, modrou oblohu a vzdálené moře, i obyvatele, kteří jsou mi podobní.

Opět mi není dobře, a proto musím k lékaři. Magda mu vysvětlí moje bolesti a dostávám léky za padesát dolarů. Nechtěla jsem to, tak jen ležím na lehátku a odpočívám. Měla bych více pít, ale to také nechci. Mrzí mě, že mají se mnou starosti. Rodinka jde na večeři, já mám jen jogurt.

Mikrobusy už na nás čekají. Nakládají kufry, pak i nás. Poslední zamávání a odjezd. Tak se v duchu loučím s krásnou zemí palem a slunce, a s příjemnými lidmi – veselými, bez stresu a spěchu. Je mi jasné, že tady mají chudobu. Žádné sociální zabezpečení, placené zdravotnictví, ani škola není zadarmo a děti nemají ani lavice. Jak velký rozdíl mezi Evropou, kde se pomáhá, ať už dětem nebo potřebným. Je mi z toho smutno. Snad se i tam situace zlepší a děti si budou mít kde hrát a ve škole na čem sedět. Míjíme obchůdky, vysoké svítící budovy. Silnice je širší a už tak nedrncá. Jsou vidět věže, neony. Na letišti je Davídek nadšený – tlačí vozík s kufry. Taky se usmívám. Odbavení je u konce. Sedíme v poslední řadě. Davídek sleduje pohádku a čekáme na vzlet. Připoutat se a letadlo jede po ranveji. Zavřu oči a v duchu se modlím a děkuji za krásný týden. Taky si pouštím film znovu o Marsu – mám ráda vše o vesmíru. Určitě ho uvidím na vlastní oči – mé oči uvidí Stvořitele, našeho Boha, Ježíše Krista. Tak to říkal Job.

Šla jsem na wc. Chci otevřít dveře ven, ale nejde to. Zkousím nějaké cuplíky a nic. To je tak, když vesničanka letí letadlem. Buším na dveře, ale zase nic. Kousek ode mne jsou stevardi s vozíky s pitím a jídlem, ale nikdo neslyší. Buším, co to jde, ale nic. Hlavně nestresovat. Naštěstí Magdě to nedalo, kam jsem šla. A tak mně nakonec vysvobodila. Moc jsem jí děkovala.

Trochu jsme si zdřímlí a cesta nám pěkně uběhla. Už budeme v Praze. Sláva, zvládli jsme to! Další odbavení, čekání na kufry a už jedeme k autu do garáže. Vytahujeme bundy, protože je zima a deštivo. Nasedáme a míříme domů. Je to moc dobrý pocit být doma, i když zatím jen v Praze.

Svatka Balážová

Beseda Adra Klubu zdraví – Peru, kultura Inků

Poslední předprázdninová beseda Adra Klubu zdraví se opravdu povedla. Společně s paní Lucií Vrátníkovou jsme se vydali do Jižní Ameriky, do pestrobarevné země Peru. Navštívili jsme hlavní město Lima s obyvateli bohatšími, i horské masivy s osamělými domečky chudých. Líbila se nám pestrá tržiště, barevnost oblečení místních obyvatel, opuštěná města na vrcholcích hor a nádherná příroda. Možná, že pro někoho se beseda stane inspirací na dovolenkovou cestu. V tom případě přejeme šťastnou cestu a bezpečný návrat - všem příznivcům našich besed.

Výtěžek ze vstupného besed Adra Klubu zdraví bude opět předán DC Adra ve Valašském Meziříčí. O tom, že se naše klubové večery líbily, svědčí zcela zaplněná kasička, jejíž obsah bude sečten za přítomnosti notáře. Kéž tyto prostředky slouží tam, kde je nejvíce potřeba. Všem dárcům děkujeme.

Na příští besedě se uvidíme v měsíci září, kdy budeme pokračovat ve stejném formátu jako tento školní rok. Ale čeká na vás i jedna změna. Těšíme se na vás.
za Adra Klub zdraví Iva Chárová

Jak jsem potkal Boha

Byl jsem požádán mým vynikajícím kamarádem Františkem, abych napsal něco málo o sobě. Dlouho jsem hledal vhodná slova a nakonec jsem se rozhodl pro volné povídání a to jsem nazval parafrází názvu povídky od Oty Pavla.

Narodil jsem se a vyrůstal v čistě ateistickém prostředí, v podstatě jsem takřka celý svůj život prožil jako ateista. Otázku víry jsem neřešil, i když již v mládí jsem četl bibli, kterou jsem ale bral spíše jako dějepis a historii lidstva. Bylo mi tehdy asi 11 let a mimochodem v tomto období jsem i přečetl celého Švejka od Haška. Vášně pro četbu mi vlastně zůstala dodnes.

Vyrůstal jsem v Ostravě, a od svých 15 let jsem byl ve Zlíně na chemické průmyslovce a pokračoval a dokončil svá studia v roce 1974 na fakultě technologické tamtéž.

Následně jsem pracoval ve Valmezu v Urxových závodech (dnešní DEZA). Prožil jsem zde tvrdou normalizační dobu. Ale potkal jsem zde hodně dobrých lidí, s kterými jsem

si rozuměl a vážil si jich. Jedním z nich byl pan Hasmanda, který pracoval na benzole a s kterým jsem si mnohokrát popovídal. Je faktem, že jsme si vždy povídali spíše o neutrálních záležitostech než duchovních. Ale byl to člověk, kterého jsem měl rád a vážil jsem si ho.

Měl jsem rodinu, ve které jsem se cítil dobře, ale bohužel mou vinou se moje manželství v roce 1981 rozpadlo a já jsem zůstal několik let sám. Poté jsem se oženil znovu. V roce 1993 jsem z DEZY odešel a začal jsem podnikat.

No a začal jsem mít pomalu a líně problém s alkoholem. Práci jsem sice nadále zvládal, doma taky nebyly žádné nepřístojnosti, nicméně jsem sám začal pociťovat, že něco není v pořádku. Ty problémy kulminovaly v roce 1996, kdy jsem velice rychle, což možná bylo dobře, v průběhu několika dní spadl do závislosti. Toto období jsem tehdy nazval – opět parafrází – Deset dní, které otřásly mým světem, podle knihy amerického autora Johna Reeda, Deset dní, které otřásly světem, kdy popisoval VŘSR (pro vysvětlení mladším – Velká říjnová socialistická revoluce v roce 1917 v Rusku).

Bylo to období, ve kterém jsem poznal, že to prostě bez alkoholu nejde a že ho už musím mít a že ho potřebuji, což mne těžce naštvalo, protože jsem vždy chtěl být nezávislý a nechtěl jsem být ovládaný ničím a nikým. Takže jsem šel do léčebny s předsevzetím, že chci abstinovat. Ale nevěděl jsem jak, a nemohl jsem si představit, že už nikdy bych se neměl alkoholu napít. No a jak jsem se jednou takhle procházel parkem léčebny a uvažoval, meditoval, někde zezadu jsem uslyšel zřetelný hlas, který mi řekl: „Jirko, neboj se, jsem s tebou a ty už problém s alkoholem mít nebudeš“.

Bylo tenkrát vedro a mne v té chvíli zahalila bublina čerstvého vzduchu a příjemného chladu a já jsem v té chvíli získal neochvějnou jistotu, že problém je pryč. Tenkrát jsem ovšem tento zázrak nevnímal jako zásah Boha. Bral jsem to jako nějaký můj vnitřní pohyb mysli. Ale od této chvíle, a je to už 27 let, jsem zbaven tohoto prokletí a i když se nevyhýbám oslavám svých známých, tak nemusím řešit nepítí silou vůle a podobně. Prostě jsem tohoto problému zbaven a jsem čistý.

Až po dalších dlouhých letech, kdy mi odešla manželka na věčnost a kdy jsem se začal cítit velmi osamocený a kdy jsem se sem tam podíval do zdejšího katolického kostela a začal pravidelně, nejdříve ze zvědavosti, chodit na bohoslužby, se mi začala otevírat mysl a já začal pociťovat Boží přítomnost, jsem pochopil, že ten hlas, který mi tenkrát opravdu zachránil život, byl Boží hlas!!!

Nicméně v katolickém prostředí mi něco začalo chybět. V kostele sice bylo vždy plno lidí, ale stále jsem se cítil mezi nimi sám. A připadalo mi to vše jako stereotyp. Jednou jak jsem odcházel z bohoslužby, tak pod kostelem ve vývěsce jsem viděl pozvánku na nedělní bohoslužbu Apoštolské církve. Řekl jsem si, zkusím to a od této chvíle jsem byl spokojený, protože tam jsem našel

lidi, se kterými jsem se cítil dobře, rozuměl jsem si s nimi a byl jsem s nimi. Beru je jako svou rodinu.

Seznámil jsem se zde blíže s rodinou Pelcových a moje vynikající kamarádka Sofie mi vykládala o Adventistech. No a já ze zvědavosti jsem si zašel na vaši bohoslužbu a zakotvil i u vás. A opět jsem zde našel spoustu kamarádů a přátel, se kterými je mi dobře, jen namátkou vyjmenuji bratra Jendu, kterého si vážím

za jeho celoživotní odvalu, bratra Františka, kterého oceňuji za jeho pozitivní přístup a jeho statečnost, bratra Jindřicha za jeho sečtělost a životní moudrost, sestru Květu za její přehled, sestru Ivu za její obětavý přístup v Adře, sestry z Ukrajiny, no ale prostě vás všechny, protože jste dobří lidé, které mám rád. Měl bych vás vlastně vyjmenovat všechny, ale mám omezený prostor počtu písmenek.

Našel jsem v obou církvích novou rodinu, ve které se cítím

doma a jsem velmi rád, že jsem našel Boha a Ježíše Krista a že prostřednictvím Ducha svatého ke mně promlouvají. Je to dar největší, za který jsem vděčen a budu vděčen i nadále.

A na závěr si dovolím jednu modlitbu:

Bože, jsem ti moc vděčný, že to se mnou nikdy nevzdáváš.

Dokonce. i když se necítím blízko tebe, nikdy nejsi daleko.

Aktivně jdeš za mnou a nikdy mne nezklameš.

Děkuji.

Je to ve tvé přítomnosti, kdy cítím radost, a tak se rozhoduji víc se ti přiblížit.

Ve jménu Ježíše, Amen.

Jiří Kostruh

Zpráva z ADRAběhu v Rožnově pod Radhoštěm, 31. 5. 2023

Běh se konal v městském parku u hudebního altánku v Rožnově pod Radhoštěm ve spolupráci s místním gymnáziem. Byly připraveny dva výběhy. V rámci dopoledního symbolického výběhu se zúčastnily 3 školy – více než 60 dětí.

Odpolední výběh byl určen pro veřejnost, klienty místního domova, kteří byli doprovázeni dobrovolníky. Bylo připraveno občerstvení, dárky pro účastníky, ceny pro výherce a také program pro děti.

Všechny účastníky přišla přivítat a povzbudit i paní místostarostka Bc. Markéta Blinková, která nám samotný výběh také odstartovala. Účastníci se mohli rozhodnout pro kratší či delší trasu. A běželi všichni opravdu nadšeně a opravdově. Bylo těžké vyhlásit vítěze 😊. Běžců bylo více než čtyři desítky.

Dohromady pro dobrou věc vyběhlo v Rožnově více než 100 lidí.

Přítomen byl také náš dobrovolník p. Sekyra, který na akci hrál na harmoniku a nejen senioři si tak mohli zazpívat a prožít snad příjemný čas.

Děkujeme všem – úžasnému organizačnímu zázemí Adry v Praze, spolupráci s MÚ Rožnov, ochotným a odvážným studentům gymnázia, jejich učitelům, dobrovolníkům, běžcům, dárcům i těm, kteří se přišli za námi podívat a celou akci podpořit. Bylo to úžasné a těšíme se za rok znovu 😊.

Za DC ADRA Valašské Meziříčí Lidka Obadalová

Co mě napadlo při Adraběhu

Při běhu mě nenapadlo vůbec nic. Jako jeden z mnoha jsem totiž neběžel. Meziříčskou Adrou pořádaný rožnovský ADRAběh jsem sledoval jako divák. Při netečném postávání na startovní čáře v tamějším parku, kde to vypadalo jako v mraveništi, mě přepadla vzpomínka na dávné kázání současného československého adventistického náčelníka Mikuláše Pavlíka. Coby kazatel martinského sboru tenkrát na své slovenské ovečky vyrukoval s překvapivým sdělením. Nevycucal si jej z prstu, ale citoval ze Svatých Písem, konkrétně z šestnácté kapitoly Lukášova evangelia, kde nazaretský Mistr svým učedníkům mimo jiné říká: „Synové světa totiž bývají ve svých věcech chytřejší než synové světla.“ (L.16, 8 B21) Jiné překlady tvrdí, že bývají prozíravější či opatrnější. Podobně jako věhlasný Učitel, i zmíněný kazatel apeloval na to, abychom se nenechávali ukolébávat tradicemi a zažitými postupy, ale vytrvale se rozhlíželi po okolí, chcete-li po světě. Určitě bychom pak přišli na to, že celá řada věcí se dá dělat jinak, možná výrazně lépe, než jsme byli doposud zvyklí. A potom je třeba chytit příležitost za pačesy a chytře, chcete-li, prozíravě ji využít.

Ale zpátky do rožnovského parku. Na adventistickou organizací pořádanou akci přichvátala jen naprosto zanedbatelná hrstka adventistů. Přestože

zmíněnou agenturu řídí ryze adventistická Správní rada, jíž v současné době předsedá už zmiňovaný nejvyšší tuzemský adventistický představitel. Říkám si, kde jsou všichni ti, kteří se pasují na dcery a syny světla? Zdá se, že podobně jako v Kristových dobách chytrostí či prozíravostí příliš neoplývají. Kolik nádherných světáků tu mohli potkat, s kolika z nich se mohli dát do řeči? Kolika z nich mohli časem poukázat i na něco důležitějšího než je pobíhání městským parkem? Meziříčskou komunitu zde zastupovala pouze paní Erika a její syn Erik...

Hodně podobné to bývá i na besedách Adraklubu zdraví. Kdyby nějaký nadaný matikář spočítal, kolik se tu objevuje dětí světla v porovnání s dětmi světa, musel by jít do kolen! Desetiletí trvající aktivita, na níž se podílí i meziříčská radnice, zůstává do značné míry nevyužita. Asi už nikdy nepochopím, proč není ADRA vnímána jako integrální součást sborového života. Podle mne by měla být hýčkována a všestranně podporována. Nabízí most, který se hned tak nenajde. Být tak „soukromým majitelem sboru“, kterému nejde jen o údržbu, ale i o rozvoj, pak na onom mostě postávám v každou příhodnou chvíli. A také se prozíravě rozhlížím nejen po světě, ale i po ostatních církevních ohrádkách. Místní apoštoláci či katolíci, jež přímo hýří nápaditými, misijně orientovanými aktivitami, by mě nepochybně inspirovali k zorganizování převratu. Zarytý konzervavec se nemá šanci uchytit ani v konzervářském průmyslu. Sbor našťastí nevlastním, takže členové mohou i nadále přežívat v lichotivém poklidu.

V dané souvislosti dovoďte malou odbočku ke sborovému zpravodaji. Že má výrazný misijní přesah, o tom snad nepochybuje ani nejzabedněnější analfabet. Podle skrovných odhadů jej sleduje kolem stovky čtenářů. Právě včera mi byl podán důkaz, že některé

příspěvky už přetiskli (samozřejmě, se svolením) i ve zlínském adventistickém plátku. A jistou zásadně nevěřící učitelku jeden z nich údajně zaujal natolik, že ho hned na místě zkopírovala. To, že do bulletinu vytrvale odmítají přispívat někteří sboroví sloupové, je pro mne záhadou bermudského trojúhelníku.

Vraťme se ke zmíněné humanitárce. Jakkoli je hlavním aktivistkám líto, že je zdejší ADRA v posledních několika letech částí sboru vnímána jako nechtěné dítě, nebrání jí to v rozletu. Kromě péče o sto dvacet dobrovolníků, práce s dětmi ukrajinských uprchlíků, pokračování v besedách Klubu zdraví či zorganizování zmíněného rožnovského ADRAběhu, má na svědomí i dvě putovní výstavy. Do jejich náročné instalace se před meziříčskou Sýpkou zapojil nejen nepolepšitelný adrácký vytrvalec Jindra Oleš, ale i velice ochotný a nadprůměrně zručný Honza Bureš. Přestože je to většinou klasických adventistů ukradené, šestice výstavních panelů, mapujících třicet let existence Adventistické agentury pro pomoc a rozvoj na českém území, právě vyměnila stanoviště a až do 19. července Léta Páně 2023 bude zdobit jedno ze zákoutí nádherného rožnovského náměstí.

A co mě ještě napadlo během postávání u startu ADRAběhu? Otázka, která nepochybně padne v cíli běhu světa: „Tak, milý sbore meziříčský, jakpak jsi nakládal s jednotlivými zapůjčenými hřivnami? A co svěřená hřivna jménem ADRA? Zakopaná nebo prozíravě využívaná? Nedá se nic dělat, budeme počítat...“

Franta Tomanec, publikán a rebelant:-)

Proč bychom se báli na Súlovské skály?

Trasou Tonka Tomance

páté dějství

Kalendář ukazuje čtvrtý den šestého měsíce Léta Páně 2023. Tonek Tomanec, největší tulák všech dob, slavíval v tento den své narozeniny. Pokud by se toho dožil, byly by už čtyřiasedmdesáté. Právě na toto výročí plánujeme pátý díl memoriálu TTT. Míří na jeho oblíbené Súlovské skály. K uctění památky zmíněného patrona všech tuláků zde 4. červen vyhlásíme za Mezinárodní den toulání.

Kolem desáté dopolední se po osmdesátikilometrovém přesunu srotíme v centru obce Súlov – Hradná. Leží ve výšce asi čtyř stovek metrů a čítá něco přes devět stovek obyvatel. Ti se kromě několika hospod mohou scházet i ve dvou kostelech. Ten, z roku 1603 postavili evangelíci a patří mezi nejstarší protestantské svatostánky na Slovensku. Později si jej přivlastnili katolíci a připsali ho Svatému Michaeli. Druhý kostel už protestantům nikdo nesebral, možná proto, že ho nazvali jako Chrám trojjedinného Boha. Poněkud smutnější je to se zdejšími kaštelami, chcete-li, zámky. Jeden je opravený a využíváný, druhý z posledních sil ještě stojí a ze třetího už zůstala jenom ruina.

V počtu úctyhodných osmi duší vyrazíme ke skalám. Ellen a Dáša, černobílá dvojice švagrových, si tentokrát moc nevěří a prozřetelně volí schůdnější podhorskou variantu. Zbytek světa klesne po proudu potoka k náznaku soutěsky a pak už prudce zamíří nahoru. Hned první metry naznačují, že se nebude jednat o žádnou brnkačku. Vyšlapaný chodník to bere přes šutry a nápadně vystouplé kořeny zcela nekompromisně k nepoznaným výšinám.

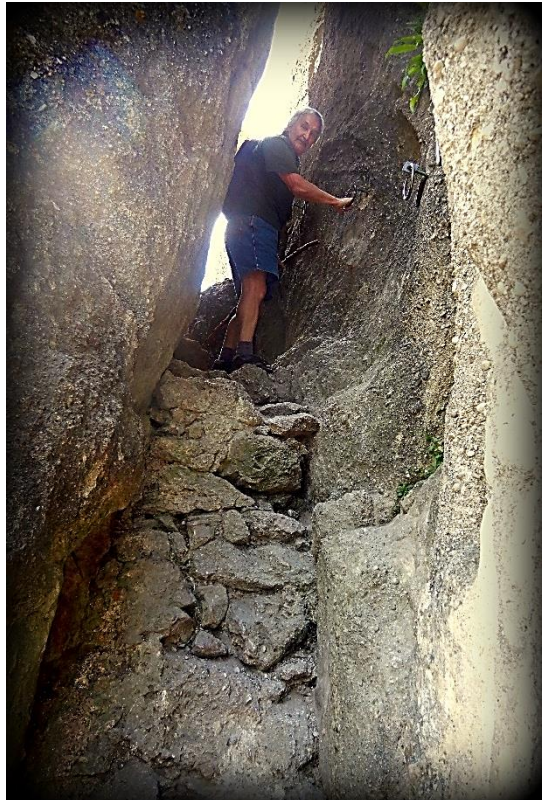
A jsme na první vyhlídce. Súlovské skály jsou jako jediné skalní město na Slovensku tvořeny slepenci. Informační tabule přesvědčivě hlásá technologický i historický postup jejich vzniku, ale přítomný doktor přírodních věd Pavel Kostečka naznačuje, že se jedná o blbost. Náleží totiž mezi náboženské tmáře a v rámci zatím tolerované svobody názorů vyslovuje pravděpodobnější variantu související s celosvětovou potopou.

Potopa i vznik slepenců jsou naopak ukradené jediné člene vrcholového družstva, Jarce. Její myšlenky totiž míří k choti Petrovi, který ve společnosti jejich společné dcery právě zdolává španělské Pyreneje. Aby jí mohl patřičně závidět, posílá mu přes satelit čerstvě vyfocený obraz zdejších homolů. Petr bude muset chtě nechtě uznat, že vzdálení jižané na slovenskou nádheru ani náhodou nemají.

Ocitli jsme se na hřebenu, takže logicky očekáváme snadnější způsob posunu. Problém je ale v tom, že zmíněný hřeben připomíná hřbet vícehrbého velblouda. Pěšina se klikatí mezi šedobílými skálami, pahýly borovic či pokroucenými bukovými kmeny a nenabízí jakýkoliv náznak rovného pokračování. Míří buď příkře nahoru, nebo ve stejném úhlu dolů. A znovu ji patřičně přizdobují více či méně obnažené kořeny zdejšího stromoví. Zmiňovaná Jarka, poznamenaná poctivou křesťanskou výchovou, projevuje svoji všeobjímající náklonnost všemi dostupnými způsoby. Po vzoru nedávné hlavy českého státu se veřejně tulí k celé řadě stojících slovenských stromů. Snaží se tvrdit, že příčinou není ani tak láska k Boží přírodě, jako spíše nutnost zastavení ve svém nekontrolovaném pozdně mladickém rozletu.

V pestrobarevném slovensko-českém zástupu jsme konečně doklopýtali ke zřícenině zdejšího hradu. Jindra už cosi pobral z biblické zvěsti, takže pojmy jako úzká cesta či těsná brána mu nejsou ani zdaleka cizí. Dobře ví, že kdo chce nahoru, ať na pohodlnou širokou cestu co nejdříve zapomene. Jde do toho po hlavě. Především proto, že nad ním už operují pohledné slovenské dorostenky. Dlužno však podotknout že výplaz do nejvyšších pater dávného opevněného sídla vyžaduje značnou dávku odhodlání, špetku odvahy a alespoň náznak základních šplhacích dovedností. Jedno místo tu dokonce připomíná Písmem citované „ucho jehly“, kterým se jakkoliv obratný velbloud nemá šanci protáhnout. Co by nedokázal zmíněný lichokopytník, to dokáže větší část naší akční družiny. Dokonce i zmiňovaný teolog Pavel, což se musí v jeho případě ohodnotit jako

úctyhodný horolezecký výkon.

Ne všechny návštěvníky této lokality však potkalo stejné štěstí jako nás. Malá cedule upozorňuje na tragédii. Třináctý červenec roku 2008 se stal osudným pro jednu mladou dvojici. Na tomto romantickém místě byli zasaženi bleskem. I krásná místa mívají své smutné příběhy.

Někdejší hrad dnes připomíná jenom pár kamenných pozůstatků. Vyrostl zde někdy ve třináctém století, vyměnil pár majitelů a v polovině 18. století byl opuštěn. Dílo zkázy dovršilo zemětřesení o stovku roků později. Turistům to už ani trochu nevadí. Z vrcholu dávného panského sídla se jim naskýtá naprosto úžasný výhled na všechny možné i nemožné světové strany. Mimo jiné i na tu východní, k níž máme bezprostředně namířeno.

Tak hluboký pokles, který následuje hned za hradem, jsme ani ve snu nečekali. Díky rozpadajícím se slepencům je prudce padající chodník vyzdoben malinkatými, dokonale obroušenými oblázky. Vzhledem i funkcí připomínají kuličková ložiska. Tření vlečné se po našlápnutí mění ve tření valivé, což je s příkrým úhlem klesání naprosto vražednou kombinací. Ještě, že alespoň někde vyčnívá kovové zábradlí! Jinak by musela být pod svahem zřízena přistávací plocha pro záchranné vrtulníky.

Červená značka, která nás pak svěže zelenými lesy vede ke skalnímu útvaru Brada, je však o poznání milosrdnější. Míjíme jehlovité homole, mohutné, nádherně zaoblené slepencové výtvy, bizarní sousoší z místních buků a časté

odbočky na překrásné vyhlídky do súlovské kotliny. Sotva se do ní začneme nenápadně stáčet, opět se pěšina klikatí po hřbetě velblouda. Bereme to jako poslední pozdrav zdejší krajiny, protože věříme už jen ve více méně pohodové klesání do blízkého údolí.

Jsme na poslední křižovatce. Nenapravitelní zvědavci si vyběhnou na závěrečný vyhlídkový bod, jiní volí spirituálnější kratochvíli. Adventistickými vlivy deformovaný katolík Jindra předvádí charismatickou spartakiádu, Jarka, pravověrná reprezentantka církve obecné mu evidentně přitakává, zatímco služebně vázaný příslušník církve ostatků Pavel, který donedávna působil na Hřbitovní, se od takovéto modloslužby evidentně distancuje. Pokud se toto někomu nezdá, všechno výše popisované lehce dosvědčí jeden z přiložených dokumentárních snímků.

Kdybychom věděli, co nás čeká v příštích okamžicích, pak bychom to s onou spiritualitou vzali docela vážně. Tušený pohodový pokles do údolí se totiž nekoná. Všechny předchozí náklony byly proti tomu aktuálnímu naprostou brnkačkou. Co ten sešup dokáže s člověkem udělat, můžeme v přímém přenosu pozorovat u známé party, s níž se během cesty střídáme ve vedení. Decimetr po decimetru se borci i jejich dámské protějšky spouští níž a níž a více či méně úspěšně šmátrají po vyčnívajících šutrech či posledních úlomcích

vyčnívajících kořenů. V příštích okamžicích si můžeme předvedenou soustavu vyzkoušet na vlastní kůži. Pokud se někdo nepokoří a nejde na kolena, nepřezíje. Adrenalinové představení plné balanců a nečekaných skluzů sice trvá jen pět až sedm minut, ale určitě se zařadí mezi ta, na něž se nezapomíná. Drama nečekaně napínavého skluzu poněkud smazává dojem, jakým působí neobyklá scenérie nad místem dění. Z kompaktního slepencového útvaru prosvítá velký otvor. Po právu se nazývá „Obrovská brána“. Může jí konkurovat pouze „Brána gotická“, která je ukrytá jen nedaleko odtud. Popis ani fotka nic moc neříká. Kdo osobně nepostál v bráně, nepochopí.

Nejzvídavější člen družiny, syn největšího tuláka všech dob, Lukáš, by nepřežil vynechání blízké jeskyně. Coby suverénně nejstarší účastník výpravy mu dělám nezbytný doprovod. Patrně jsem však už dávno zapomněl, co zdejší „Šarkania diera“ vlastně obnáší. Po několika úvodních žebřících to ještě jakž takž jde. Ale poslední úsek, jímž se vystupuje do obrovského kamenného chřtánu, představuje hotové peklo. Tedy, alespoň pro moji maličkost. Na nohou mám totiž jenom sandály, navíc značně ojeté. Jakýkoliv kontakt mé podrážky s neskutečně nakloněnou rovinou končí nevyhnutelným podklouznutím. Příčinou je jemný prach smíchaný se vzpomínanými vydrolenými slepencovými

kuličkami. Zuby nehty se držím zabudovaných kovových úchytů, jednu nohu vši silou tlačím ke kolmé skále a druhou se vytrvale snažím najít nějaký pevný bod. Kovový žebřík, který tu ukotvili u země, je takřka k ničemu. Už dávno jej všudypřítomná suť dost důkladně zanesla. Buď jsem už opravdu tak nemožný, nebo v můj neprospěch mluví souhra naznačených skutečností, ale tento výplaz mi dává opravdu pořádně zabrat. Když se konečně ocitnu na jakž takž pevné zemi, musím uznat, že ta výstupová štrapáce přesto jenom stála zato. Padesátimetrová díra, v níž archeologové našli vzácné pozůstatky dávného osídlení, nenabízí jen úkryt před nepohodou, ale v některých místech i náznaky skrovné jeskynní výzdoby. Co se děje při spouštění mého vetchého stařeckého těla dolů, bude asi zbytečné popisovat. Podobně jako výstup nahoru, i ono je plné permanentních smyků a značné dávky adrenalinu. Pár kapek krve vyvěrající z odřeného kolene se v daném případě ukazuje jako snesitelná, spíše naprosto zanedbatelná úlitba.

Coby suverénně poslední klesnu k otevřenému prostranství. Súlovské skály se mi teď představují ve své plné kráse. Příjemný dojem umocňují neposečené louky, z jejichž brčálové zeleně vykukuje polní kvítí několika barevných odstínů. Poprvé mrknu na ukazatel času a nestačím se divit. Sedmikilometrová trasa krkolomným terénem nám zabrala skoro šest hodin. Pochybuji však o tom, že by této procházky nefalšovanou Boží katedrálou někdo litoval.

Jsem zpátky v dědině. Lukášova červená škodovka právě odstartovala k západu, zatímco osazenstvo modrého fordu dolizuje čokoládovou zmrzlinu. Během půldruhé hodiny jsme doma. Bohatší o nové

dojmy a nevšední zážitky. Pátý díl seriálu Trasou Tonka Tomance je za námi. Ať žije 4. červen, dneškem vyhlášený Mezinárodní den toulání! Takže, zase někdy příště! Samozřejmě, opět pod neměnnou značkou TTT!

Franta Tomanec

Festival židovské kultury

Letošní 23. ročník festivalu židovské kultury Ha-Makom v Holešově na Kroměřížsku má podtitul *Kudy kam*. Láká na koncerty, přednášky, vzdělávací programy nebo ochutnávku židovských specialit. Přehlídka se uskuteční od **úterý 25. července do soboty 29. července**, sdělila dnes ČTK mluvčí holešovské radnice Hana Helsnerová. Festival židovské kultury si klade za cíl seznamovat veřejnost s židovstvím ve všech jeho podobách.

Program pořadatelé připravují. Lze však očekávat, že stejně jako v minulých letech se budou jednotlivé akce konat především v Šachově synagoze, na zámku a zámeckém nádvoří. Mezi hosty opět bude hebraista, překladatel a herec Jaroslav Achab Haidler. Otázku kudy kam, která je tématem letošního ročníku, si podle něj v životě klade asi každý. „Moderní doba a moderní dějiny s sebou přinesly nové výzvy. Pochopitelně i židům. Svobodný přístup k podnikání a dokonce i do politiky, a s tím spojené pokušení konvertovat,“ uvedl Haidler.

Letošní 23. ročník festivalu židovské kultury Ha-Makom v Holešově na Kroměřížsku má podtitul *Kudy kam*. Láká na koncerty, přednášky, vzdělávací programy nebo

ochutnávku židovských specialit. Přehlídka se uskuteční od úterý 25. července do soboty 29. července, sdělila dnes ČTK mluvčí holešovské radnice Hana Helsnerová. Festival židovské kultury si klade za cíl seznamovat veřejnost s židovstvím ve všech jeho podobách.

Program pořadatelé připravují. Lze však očekávat, že stejně jako v minulých letech se budou jednotlivé akce konat především v Šachově synagoze, na zámku a zámeckém nádvoří. Mezi hosty opět bude hebraista, překladatel a herec Jaroslav Achab Haidler. Otázku kudy kam, která je tématem letošního ročníku, si podle něj v životě klade asi každý. „Moderní doba a moderní dějiny s sebou přinesly nové výzvy. Pochopitelně i židům. Svobodný přístup k podnikání a dokonce i do politiky, a s tím spojené pokušení konvertovat,“ uvedl Haidler.

Písničky s příběhem

RÁJE LEŽÁ ZA VODÚ valašská křestní pseudolidová

V polovině devadesátých let minulého století se schylovalo ke křtu jisté Martiny Smilkové. Ta ještě v předstihu vyslovila přání, abych jí u vodní lázně něco zazpíval. Dlouho mě nic nenapadlo. Později jsem si dal dohromady několik skutečností. Martinu jsem poznal na jednom z vandrů. Pozvala ji tam její spolužačka Adéla, jinak moje vlastní neteř. Pamatuji si, že putovní výlet směřoval do Slovenského ráje. Prodírali jsme se tam kaňony, zdolávali žebříky a spávali pod širákem. Když jsme chtěli postoupit do centrální části zdejšího ráje,

překvapila nás nečekaná překážka. Roklina, již se hnal mírně rozvodněný potok. Byla místa, kdy jej díky kolmým skalním stěnám nešlo obejít. Nezbylo než přebrodit. Tato scéna se mi natolik vryla do paměti, že dala základ k neobvyklé křestní písničce. Vybavila se mi totiž souvislost s přechodem Izraelitů přes Rudé moře, který je v Písmu (1. Kor 10,1-2) přirovnán právě ke křtu. A protože Martina, jako jedna z mála, ještě mluvila valašsky a její rodiče navíc působili ve valašském souboru, bylo jasné, že nový song musí být ve valašském nářečí. Měl

brodění kaňonem, Slovenský ráj

by na základě konkrétní vzpomínky upozornit na známý fakt, že pokud chceme do ráje, vodě se nevyhneme. Ráje totiž leží za vodou...

A ještě zpátky k onomu vandru. Hluboký kaňon jsme úspěšně přebrodili, nespadli ze skály ani nesklouzli ze žebříků, takže nás čekal jen spokojený návrat domů. Laďa Škrla, který v onu dobu dělal civilku na stavbě malenovického Pečováku, kde mu neřekli jinak než Rampa, si ve vlaku přisedl k Martině. Kromě barvitého líčení o tom, jak svým důvtipem permanentně zachraňuje zmíněnou výstavbu, nevynechal ani své další oblíbené téma. Jak jsou ti adventisté nemožní, co dělají špatně a v čem by se měli polepšit. Připomeňme si, tento vandr byl pro Martinu vůbec první příležitostí setkat se s touto, podle Ladi, absolutně odepsanou společností. Další vývoj situace mi byl jasný. Toto je první a zároveň poslední výlet, jehož se nová vandračka účastní. Jaké bylo moje překvapení, když jsem začal Martinu potkávat nejen na dalších výšlapech, ale i ve vsetínském sboru. A pak jí dokonce mohl neuměle zazpívat i na jejím křtu. O něco později se zamilovala do Dana a stala se z ní Řádková. Postavili si v Liptále dřevěnici, vychovali děti a vedle toho nějaký čas kočírovali vsetínský Klub Pathfinder. A jak to tak bývá, nedávno se převtělili v usměvavého dědečka a spokojenou babičku...

(P.S. : Omlouvám se všem, kterým nebylo dáno rozumět řeči Valašského království. Doporučuji text svěřit všeho schopnému internetovému překladaci, který jej elegantně přetlumochí do spisovné češtiny:-):-)

Franta publikán Tomanec

RÁJE LEŽÁ ZA VODÚ

*Choďaci z kraja do kraja prišli sme vám do rája
/:Ráj býl pěkný, zelený, pravda, enom na zemi:/*

*Z jednéj strany na inú védla cesta dolinú
/:Byla úzká, uzučká, védla kolem potúčka:/*

*Jak sme po ní šli tak dál, z potúčka sa potok stál
/:Drál sa těsnú zátokú, ze skalama po boku:/*

*Tým, co chtěli v ráji byť, nezbylo než vodú jít'
/Brodit' chladným potokem v prúďě bystrém, hlubokém:/*

*Nekeří to zkúšali, po skalách sa drápali
/Šak sa mravně nadřeli než do vody zletěli:/*

*Tým, co mají v ráji byť nezbyvá než přebrodit'
/:Ináč ani náhodú, ráje ležá za vodú:/*

Martína, první zleva - Slovenský ráj

Křesťanský vtip – Ameňák

